

at udbetale Noget. Vi nægte aldeles ikke, at Creditorerne have Ret til at faae deres Tilgodehavende, ligesaa lidt som at Embedsmændene have Ret til deres Lønning, men vi nægte Bemyndigelse til, at det maa udbetales. Ogsaa i denne Henseende vil det sees, at det ikke kan gaae an, at Lønningslovene tillegne sig den Egenskab, at de tillige skulle indeholde en Bemyndigelse til Udbetaling. Det er altsaa det, som vi maae erindre, at, for at Pengene kunne gaae ud af Statskassen, maae de ikke alene være bevilgede, men der maa ogsaa være givet Bemyndigelse til deres Udbetaling. I det jeg maa indrømme, at man kun efterhaanden kan arbejde sig frem til rigtig Klarhed i disse Spørgsmaal, forekommer det mig ogsaa, at man ved Behandlingen af Tillægslovene maa see vel meget har overseet den Bemyndigelse til Udbetaling, som først gives ved Finantsloven. Man har nemlig ofte meent, at, naar der var en særlig Bevilling for en eller anden Udgift, saa behøvede den ikke at optages i en Tillægslov; men, naar man erindrer, at der ikke alene udfordres Bevilling til Udgifterne, men ogsaa Bemyndigelse til Udbetaling deraf, saa forekommer det mig, at man maa komme til det Resultat, at der til enhver Udbetaling af Statskassen fordres en Bemyndigelse, som, naar den ikke er skeet igjennem Finantsloven, man see ved en Tillægsbevilling. Naar vi nu efter disse almindelige Betragtninger vende os til det Spørgsmaal, hvorledes Lønningslovene skulle være, naar de komme frem, saa skal jeg i denne Henseende sige imellem, hvorledes de skulle være, naar de først forelægges Folkethinget, og naar de først forelægges Landstthinget. Jeg maa da gjøre opmærksom paa, at, naar Lønningslovene forelægges først i Folkethinget, da blive de behandlede paa den samme Maade, som er foreffreven for Finantsloven, og man kan altsaa deri optage Bestemmelser, hvorved de komme til at udgjøre en Deel af Finantsloven. Man kan ved en saadan Lønningslov tilføie en Paragraph, hvorved der for det kommende Finantsaar bevilges den og den Sum til de i denne Lov fastsatte Udgifter. Herved kommer Loven til at udgjøre en Deel af Finantsloven og bliver underkastet ganske

den samme Forhandlingsmaade som denne. Det bør altsaa formeentligt fra vor Side paasees, naar Lønningslove eller lignende Love, der medføre Udgifter, forelægges, at der kommer en saadan Bestemmelse ind deri. Ogsaa i denne Henseende maa jeg beklage, at vi ikke altid have været paapassende nok. Men, naar Lønningslove forelægges først i Landstthinget, og dertil indrømmer jeg, at Regjeringen maa være berettiget, da maae de være indrettede saaledes, at de ikke fremtræde med nogenfomhelst Fordring paa tillige at skulle være Dele af Finantsloven; naar denne Charakter bliver taget fra Lønningslovene, kan der formeentlig ikke indvendes Noget fra Folkethingets Side imod, at de først forelægges i Landstthinget. Dette vil formeentlig udtrykkes rigtigst derved, at alle saadanne Love komme til at indeholde den Bestemmelse, at først, naar de nødvendige Summer ere bevilgede til Udbetaling, træder Loven i Kraft. Det er disse Anskuelser, man efter en temmelig omfattende Forhandling i Finantsudvalget er kommen til, og som man vil søge at forfølge for Fremtiden. Men jeg maa med Hensyn til disse to smaa Love indrømme den høitagtede Premierminister, at der fra min Side har fundet en Uagtsomhed Sted. Det er nemlig aldeles rigtig, hvad han bemærkede, at jeg under Conferencen i Finantsudvalget yttrede, at jeg ikke skjønnede, at der vilde være Grund til at fastholde vore Fordringer med Hensyn til disse Love, naar de fik en saadan Tilføielse som Gageloven. Jeg skjønner imidlertid ikke, navnlig efter den Udtalelse, som vi have hørt af den høitagtede Premierminister, at vi renoncere paa vor Ret ved at undlade at gjøre den af Udvalget foreslaaede Tilføielse i denne Lov; vi lade den kun passere paa Grund af Tidens Knapthed, og fordi vi ikke have kunnet faae de nødvendige Conferencer med det andet Thing, og der kan derfor ikke være nogen Fare ved at vedtage Loven i den Stikfelse, hvori den er kommen til os. For mit personlige Bekommende anseer jeg det for at være stidende imod det, som man kalder en Art Overenskomst, om jeg ikke vilde frasalve Forslaget.